

ԺՈՒՌՆԱԼԻՍՏԻԿԱ

ՀԵՂԻՆԱԿԻ ՆԵՐՔԻՆ ԺԱՄԱՆԱԿԸ ՀԱՅԿԱԿԱՆ
ՄԵՂԻԱՏԵՔՍԵՐՈՒՄ
(2018 թ. ապրիլ-մայիս)

ԴԱՎԻԹ ՊԵՏՐՈՍՅԱՆ

Ուշագրավ մի բնութագրում կա. ժամանակը հոգու կյանքն է¹: Վերջինիս երկրային գոյության սահմաններում ժամանակը, իրոք, անգնահատելի դեր ունի: Եվ եթե այդպես է, ապա հոգու ապրումները անհատի համար կարող են ստեղծել նաև նրա **ներքին ժամանակը**:

Այս հասկացությունը տեսական գրականության մեջ վաղուց հայտնվել է փիլիսոփաների, հոգեբանների, մշակութաբանների տեսադաշտում: Ներքին ժամանակի խորիմաստ ըմբռնումներ կան սուրբ Ավգուստինոսի, Է. Կանտի, Է. Հուսերլի, Ա. Բերգսոնի, Մ. Հայդեգերի աշխատություններում²: Նրանց մոտեցումներում ակնհայտ է ընդհանրական այն ընկալումը, որ «ժամանակը պատկանում է ոչ միայն արտաքին աշխարհին, այլև **մարդու ներաշխարհին**: Մարդը ոչ միայն ճանաչում է ժամանակը, այլև **վերապրում է** նրա գոյությունը»³ (ընդգծ. մերն են-Դ. Պ.): Մարդու ներքին ապրումները ձևավորում են նրա ներկան, որն անցյալի հետ կապվում է հիշողություններով, իսկ ապագայի հետ՝ հույսերով⁴:

Ներքին ժամանակի ընկալումը պետք է դիտարկել այս համատեքստում: Այն մարդու մեջ անհատականացվում և մարմնավորվում է՝ ելնելով տվյալ հասարակության մեջ տեղի ունեցող սոցիալ-քաղաքական, մշակութային իրադարձություններից և անհատի վրա նրանց ազդեցության ընդգրկումներից:

Մեղիան՝ իբրև հաղորդակցության ու տեղեկատվության առանցքային գործոն, գտնվում է այդ իրադարձությունների կենտրոնում, ուստի մեղիատեքստերում ներքին ժամանակի կերպավորումները մշտապես արդիական հնչեղություն ունեն:

Հողվածի նպատակն է ժամանակակից հայկական մեղիատեքստերի օրինակով ներկայացնել հեղինակի ներքին ժամանակի մի շարք

¹ Տե՛ս «Субъективное и объективное время», https://studopedia.ru/1_19973_sub-ektivnoe-i-ob-ektivnoe-vremya.html

² Տե՛ս **Гуссерль Э.** Феноменология внутреннего сознания времени. В 2 т. М., 1994, **Бергсон А.** Непосредственные данные сознания. Время и свобода воли. Л., 2010, **Хайдеггер М.** Бытие и время. Харьков, 2003 и др.:

³ «Философский словарь». М., 2001, с. 103.

⁴ Տե՛ս **Дильтей В.** Категории жизни // «Вопросы философии», 1995, № 10, с. 132.

դրսևորումներ՝ տեսադաշտում ունենալով 2018 թ. ապրիլ-մայիս ամիսներին Հայաստանում տեղի ունեցած ներքաղաքական զարգացումները, մասնավորապես Ապրիլյան թավշյա հեղափոխությունը: Հաշվի առնելով նյութի լայն ընդգրկումը՝ կկենտրոնանանք հայաստանյան առցանց մամուլում տպագրված հրապարակախոսական հոդվածների վրա:

Նախ՝ մի քանի խոսք ապրիլյան կամ թավշյա հեղափոխության մասին:

2018 թ. մարտի 31-ին ընդդիմադիր քաղաքական գործիչ, ՀՀ ԱԺ պատգամավոր Նիկոլ Փաշինյանը Հայաստանի երկրորդ քաղաք Գյումրիից համախոհների փոքր խմբով բողոքի քայլարշավ սկսեց հանրապետական կուսակցության կողմից Հայաստանի նախագահ Սերժ Սարգսյանին վարչապետի պաշտոնում առաջադրելու որոշման դեմ: Երևանում սկսվեցին քաղաքացիական անհնազանդության գործողություններ, որոնք վերածվեցին համաժողովրդական հզոր շարժման, և որի ճնշման ներքո Ս. Սարգսյանը ապրիլի 23-ին հրաժարական տվեց:

Երևանի Հանրապետության հրապարակում հեղափոխությունը շարունակվեց Նիկոլ Փաշինյանին վարչապետ ընտրելու կարգախոսով: Մայիսի 1-ին խորհրդարանում նրա քվեարկությունը տապալած հանրապետականները տեղի տվեցին հանրության պահանջին. մայիսի 8-ին Նիկոլ Փաշինյանն ընտրվեց վարչապետ:

Ներքաղաքական կյանքը Հայաստանում նոր ընթացք ստացավ: Իշխանության եկած ընդդիմադիր գործիչը և նրա համախոհները փորձում են իրականություն դարձնել իրենց քաղաքական ու սոցիալական ծրագրերը:

Այս իրադարձություններին նվիրված հրապարակախոսական հոդվածներում հեղինակի ներքին ժամանակի առկայությունը կարևոր իրողություն է և ուղղակիորեն կամ անուղղակիորեն նպաստում է հոդվածագիրների առաջադրած խնդիրների լուծմանը:

Նշված ժամանակահատվածում (2018 թ. ապրիլ-մայիս) տպագրված շուրջ երեք տասնյակ հոդվածների մեր ուսումնասիրությունը ներքին ժամանակի տեսանկյունից ուշագրավ դիտարկումների է հանգեցրել: Նախ՝ վերնագրերն արդեն իսկ հուշում են, թե հեղինակներն իրենց խորհրդածություններում ժամանակի որ հատվածին են նախապատվություն տալիս: Պատկերը մոտավորապես հետևյալն է. առավել աչքի են ընկնում ապագային, ավելի քիչ՝ անցյալին միտված վերնագրերը: Հոգեբանորեն այս մոտեցումն արդարացված է, քանի որ օրեր առաջ տեղի ունեցած հեղափոխության հանդեպ սպասելիքները շատ են. «Թավշյա հեղափոխություն. ինչպես է տեղի ունենալու իշխանության փոխանցման գործընթացը» (Ա. Մդդեայան), «Երբ է ժողովուրդը լավ ապրելու» (Բ. Թունյան), «Ամեն ինչ դեռ նոր է սկսվում. Թավշյա հեղափոխության սցենարները Հայաստանում» (Ա. Գալստյան): Հեղինակների վերլուծական հայացքը չէր կարող չըջվել նաև դեպի հետ՝ անցյալը.

«11 օր, որ փոխեցին Հայաստանը» (Մ. Խաչատրյան), «Ինչպես Սերժ Սարգսյանը «կերտեց» հեղափոխությունը» (Դ. Մալխասյան) և այլն: Այս համատեքստում առավել ուշագրավ դրսևորումների կարելի է հանդիպել մեդիատեքստերի **ներքին տարածքում**:

1. Անցյալի իմաստավորումը հեղինակի ներքին ժամանակի համատեքստում

Ժամանակային այս հատվածը մեդիատեքստերի բանական և հոգեբանական շերտերում շարունակ հիշեցնում է իրեն: Անցյալի իմաստավորման հարցում կարևոր դերակատարություն ունեն հիշողությունը և հետադարձ ակտիվ հայացքը՝ ներկայում տեղի ունեցող հեղափոխական իրադարձությունների քաղաքական, սոցիալական հիմքերն ու դրդապատճառները վեր հանելու համար: Հեղինակների սուբյեկտիվ անդրադարձներից առանձնացնենք մի քանիսը:

Հոդվածների մի մասում անցյալը երկատվում է՝ բաժանվելով **հեռավոր** և **մոտ** անցյալների: Դրանք թեև «ապրում են» հեղինակի ներքին ժամանակի նույն հարթության մեջ, բայց տարբեր գործառույթներ ունեն: Մասնավորապես հոդվածագիրներից մեկը (Ստ. Դանիելյան) մեջբերում է հեռավոր անցյալի իրավական փորձը (Անգլիա, 15-րդ դար, Հենրիխ Չորրորդ թագավորի ունեցվածքի իրավական կարգավորումը)՝ մեր օրերում իշխանական կառույցների իրավագիտակցության ցածր մակարդակը ցույց տալու համար. «Սերժ Սարգսյանը (նրան՝ որպես պաշտոնաթող նախագահի հեղափոխությունից առաջ փորձում էին անհատույց տրամադրել կառավարության ենթակայության տակ գտնվող շենքերից մեկը - Դ. Պ.) փորձել է սեփականաշնորհել այն ունեցվածքը, որը պատկանում էր իրեն որպես «քաղաքական մարմին», այլ ոչ թե որպես «բնական մարմին»: Այսինքն՝ Հայաստանում այդ «մարմինների» տարանջատման մասին իրավական ու հանրային գիտակցությունը դեռևս սաղմնային վիճակում է»⁵:

Հեռու և մոտ անցյալները երբեմն փոխհարաբերվում են այս կամ այն **կոնկրետ իրադարձությանը** հեղինակի տված պատկերավոր բնորոշումներում: Խոսելով հեղափոխության պատճառով իշխանությունը կորցրած հանրապետական կուսակցության մասին՝ հոդվածագիրը մտովի հասնում է մինչև... Հին Հռոմ. «Այս կուսակցությունը պատրաստ է հրդեհի բաժին դարձնել Հայաստանը, ինչպես մ. թ. 64 թվականին դա արեց Ներոնը՝ այրելով Հռոմը, միայն թե չկորցնի իշխանական իր լծակները»⁶:

Մեդիատեքստերում անցյալի մարմնավորումը ոչ միայն կոնկրետ իրադարձություններն են, այլև **այն սերունդը**, որի օրոք գերիշխող են ե-

⁵ Ստ. Դանիելյան, Նախագահի «երկու մարմինը» կամ այն, ինչը Սերժ Սարգսյանը չէր հասկացել, <https://hetq.am/hy/article/88677>

⁶ Լ. Ավագյան, Հանրապետականներ, մոտեցե՛ք էլքին..., <http://armtimes.com/hy/article/136438>

դել «դոգմատիզմն ու կարծրատիպային մտածողությունը», «կաղապարված և վերահսկելի են հասարակական գիտակցությունը, [...] արդիականանալու ձգտումը»⁷: Այլ խոսքով՝ հեղինակի սուբյեկտիվ ժամանակը, ի դեմս անցյալի, իր սահմաններ է ներառում և՛ **իրադարձութենական**, և՛ **արժեհամակարգային** չափումներ: Հոդվածների զգալի մասում անցած օրերի ու տարիների քաղաքական գնահատականները հիմնականում բացասական երանգներ ունեն, ինչը թերևս կարելի է բացատրել հեղափոխության կարևորությունն ընդգծելու ցանկությամբ:

Ներքին ժամանակի հնարավորությունների կիրառման ուշագրավ ձևերից մեկն էլ **անցյալն ապագայացնելու կամ ապագան անցյալացնելու** հնարանքն է, որն առանցքային է դառնում որոշ հեղինակների հոդվածներում: «Իդեալական հեղափոխությունը նույնպես գին ունի» խմբագրականն անդրադառնում է հեղափոխության ընթացքում առաջ եկած դժգոհություններին: Ըստ հեղինակի՝ այդպես էլ պետք է լիներ. ոչ բոլորն են գոհ հեղափոխության արդյունքներից: Եվ իր դրույթը հիմնավորելու համար կիրառում է «Եթե-ապա» կառույցով պայմանական դատողության տարատեսակներ, որոնցում առաջնայինը ենթադրություններն են: Անցյալը, որը սովորաբար առարկայանում է կատարված փաստերի վրա, այս դեպքում ապագայի հետ միասին հայտնվում է ենթադրությունների դաշտում, իսկ հետևությունները ձևավորվում են պատճառահետևանքային փաստարկումներով: Եթե հանրապետականների վրա հոգեբանական ճնշումներ չգործադրվեին (ֆիզիկական բռնություններ հեղափոխության ընթացքում չեն եղել), ապա հեղափոխությունը չէր հաղթի, եթե հակահեղափոխությունը հաղթեր, ապա «իշխանությունը ուղղակի ճնշելու էր իր քաղաքացիներին ոչ միայն հոգեբանորեն, այլև ֆիզիկապես՝ տանկերի թրթուրների տակ...»⁸ և այլն: Մատուցման այս ձևը ներքին ժամանակի սահմաններն ընդլայնելու ինքնատիպ եղանակ է՝ մենախոսության երանգներով:

2. Ապագայի տեսլականը հեղափոխությունից հետո

Թավշյա հեղափոխությանը նվիրված հրապարակումներում ապագան առաջնային տեղ է գրավում, և դա, ինչպես նշեցինք, նկատելի է նույնիսկ վերնագրերի մեջ: Իսկ ընդհանրապես հեղինակների ներքին ժամանակի տարածքում, ի տարբերություն անցյալի ու ներկայի, ապագայի **սահմաններն անորոշ են**: Նրանց առավելապես հատկանշական են ոչ հստակ կանխատեսումները, թերահավատության ու լավատեսության բռնկումները, որոնք առկայծում են հեղինակների հոգեբա-

⁷ Մ. Դեմիրճյան, Թավշյա հեղափոխություն. հայկական տարբերակ, <http://theanalyticon.com/?p=10646>

⁸ «Իդեալական հեղափոխությունը նույնպես գին ունի», խմբագրական, <http://armtimes.com/hy/article/136985>

նական ապրումների դաշտում (**Հ. Ավետիքյան**, Կարո՞ղ ենք մտնել իսկական պառլամենտարիզմի դաշտ⁹, **Ա. Գրիգորյան**, Պետք է պատրաստ լինենք մի Հայաստանի, որի անցյալը ժառանգողը լինելու ենք մենք¹⁰ և այլն):

Ապագայի պատկերը կենդանանում է հատկապես այն հողվածներում, երբ հեղինակները հայտնի գրական կերպարների օրինակով փորձում են հիմնավորել իրենց ասելիքի ճշմարտացիությունը ոչ միայն անցյալ ու ներկա, այլև գալիք ժամանակների համար՝ «Դոն Կիխոտը «Անասնաֆերմայի» մեջ ծնվող կերպար է,- գրում է Ա. Գրիգորյանը,- նույնիսկ եթե ոչ մեկը **դեռ** անասուն չէ: Եվ հազիվ թե **նկատվի** սարսափելին՝ Դոն Կիխոտ են այստեղ բոլորը, ոչ ոք ժամանակ չունի առանձնանալու, մեկուսանալու և իմաստավորելու, որ հեղափոխության չարքագրված մարտահրավերներից օր առաջ **պետք է ազատվել**»¹¹(ընդգծ. մերն է - Դ. Պ.): Ընդգծված բառերը, որ ներքին ժամանակի իմաստային բաղադրիչներ են, հիմնավորում են հեղինակի՝ ապագային միտված մտահոգությունը:

Նշվածների հետ մեկտեղ կա հողվածների մի խումբ, որոնց հեղինակները, հրապարակախոսական մտորումներից զատ, հանդես են գալիս ուշագրավ **վերլուծություններով** և հեղափոխության վաղվա օրը մատնանշող **սցենարներով**¹²: Ապագան այս դեպքում հստակ ուրվագծումներ ունի. մեղիատեքստի սուբյեկտիվ ժամանակը կոնկրետանում է: Հիմնականում առաջադրվում են **մոտ ապագայի** խնդիրներ, քանի որ ընդհանրապես անկանխատեսելի է հեղափոխությանն առնչվող գալիք իրադարձությունների ընթացքը: «Եթե ցանկանում ենք խուսափել նախորդ հայկական հեղափոխության ճակատագրից* [...] և կառուցել կայուն ժողովրդավարությամբ ազատ, անվտանգ և բարեկեցիկ երկիր, արդեն այսօր պետք է սկսել իրականացնել բարեփոխումների մեծ փաթեթ»¹³, - գրում է Ա. Չալաբյանը և մատնանշում հիմնական ուղղությունները (սահմանադրական, ընտրական, դատաիրավական, սոցիալական, կրթական բարեփոխումներ):

⁹ <https://azg.am/AM/2018050401>

¹⁰ www.ilur.am/news/view/68267.html

¹¹ **Ա. Գրիգորյան**, Հեղափոխության դոնկիխոտները, <http://www.ilur.am/news/view/68338.html>

¹² Տե՛ս **Ա. Չալաբյան**, Ինչպես ամրապնդել հեղափոխության ժողովրդավարական նվաճումները, https://mediamax.am/am/column/12849/?fb_comment_id=1925961424105136_1926460374055241?fb_comment_id=1925961424105136_1926460374055241, **Ա. Գալստյան**, Ամեն ինչ դեռ նոր է սկսվում. թավշյա հեղափոխության սցենարները Հայաստանում, <http://www.ankakh.com/article/95583>

* Ըստ երևույթին նկատի ունի 1988-ին Հայաստանում տեղի ունեցած համազգային մեծ շարժումը:

¹³ **Ա. Չալաբյան**, Ինչպես ամրապնդել հեղափոխության ժողովրդավարական նվաճումները, https://mediamax.am/am/column/12849/?fb_comment_id=1925961424105136_1926460374055241?fb_comment_id=1925961424105136_1926460374055241

3. Ներկան՝ անցյալի և ապագայի հանդիպավայր

Ներքին ժամանակի առանցքային գործոնը, ինչ խոսք, **ներկան է**, որի միջոցով շատ տեքստերում միավորվում են անցյալն ու ապագան: Ներկան ժամանակային տարբեր ռիթմեր է հաղորդում նրանց, ընդգծում կա՛մ անցյալի, կա՛մ էլ ապագայի կարևորությունը առաջադրված թեմայի համար: Սակայն վերջին հաշվով նրանք ածանցվում են ներկայի կարևորագույն իրողությունից: Հեղափոխության օրերին ներկայի ամփոփ, ընդհանրական պատկերը հողվածագիրներից մեկը ներկայացնում է Հայաստանի չորրորդ նախագահ Արմեն Մարգարյանի խոսքերով. «Հայաստանի պատմության մեջ ունենք այլևս նոր էջ: Մենք ապրում ենք Նոր Հայաստանում...»¹⁴:

Ներքին ժամանակի մեջ, անցյալի ու ապագայի «մասնակցությամբ» հանդերձ, հեղինակները գտնում են նաև ներկան պատկերելու ինքնատիպ միջոցներ, որոնցից առանձնացրել ենք մի քանիսը:

Ա) Մեղիատեքստերում **ներքին երկխոսությունների** առկայությունը: Ներքին երկխոսությունը, ինչպես նշել ենք մեր հողվածներից մեկում, հեղինակին հնարավորություն է ընձեռում երկխոսելու իր հոգեվոր տարածքում ապրող ներքին ես-երի հետ, որոնց անունից հեղինակին տրվող հարցերը տեքստը դարձնում են առավել կենդանի ու շարժուն (դինամիկ)¹⁵: Եվ որ կարևոր է դրանք գրվում են իբրև **ներկայում** ընթացող երկխոսություն: Ի դեպ, հողվածների մի մասում այդ հարցերը դառնում են նաև վերնագրեր կամ ենթավերնագրեր, ինչը ենթադրում է դրանց հանգամանալից պատասխանը հեղինակի կողմից: Միննույն ժամանակ կան տեքստի ներսում առկա կարճ հարց ու պատասխաններ. «...Ո՞ւմ պետք է ծառայեն նրանք՝ երկրի՞ն, թե՞ մեկ անպիտան մարդու: Չէ՞ որ պատիվ է ծառայել ժողովրդին, և խայտառակություն է ծառայել մեկ մարդու»¹⁶:

Բ) Ներքին ժամանակի տարածքում **մնայուն ներկայի** մարմնավորումը: Սա բնորոշ է առավելապես այն մեղիատեքստերին, որոնց հեղինակները, անդրադառնալով հեղափոխական ոգևորությանը, ընդհանրական հայացքով քննում են այդ իրադարձության գլխավոր կերտողի (տվյալ դեպքում՝ հանրության) հոգեբանության ու բնավորության մնայուն կողմերը: Այդ կողմերը, լավ կամ վատ, շարունակում են ուղեկցել հանրության ինչպես հեղափոխությունից առաջ, այնպես էլ հեղափոխության ժամանակ և նրանից հետո՝ ապահովելով ներկայի մնայունությունը: Մասնավորապես Ա. Աթանեսյանի հողվածում հանրության բացասական կողմերի վերլուծությունն է հրապարակախոսա-

¹⁴ Մ. Խաչատրյան, 11 օր, որ փոխեցին Հայաստանը, <https://azg.am/AM201804703>

¹⁵ Տե՛ս Դ. Պետրոսյան, Պատում, մեղիատեքստ, հակառակ հեռանկար, Եր., 2017, էջ 99-110:

¹⁶ Ռ. Գրիգորյան, Թավշյա հեղափոխությունը և Մերժ Մարգարյանի ճակատագրական սխալը, <http://galatv.am/hy/news/227179/>

կան ոճով և երգիծական շեշտադրումներով. «Եվս մեկ բարդույթ. յուրաքանչյուրս մեզ համար ինքնակոչ առաջնորդ ենք՝ նախագահ, քաղաքագետ, իմաստուն արքա, արդյունավետ բիզնեսմեն... [...] Չէ՞ որ յուրաքանչյուր հայ «ի ծնե տաղանդ է», այնպես որ՝ ցանկացած հարցի մի քիչ ծանոթանալով անգամ այդ հարցում կարող ենք հասնել աննախադեպ բարձունքների...»¹⁷:

Գ) Ներքին ժամանակը բնութագրող **բառ-բաղադրիչների առկայությունը**՝ այժմ, հիմա, տվյալ պահին, ներկայումս, առայժմ և այլն, որոնք, ներկայի գոյությունը հիշեցնելով հանդերձ, կարևոր դեր են խաղում մեդիատեքստի ներսում մտքի դադարները կամ անցումներն ապահովելու համար. «**Հիմա** ոչ ոք չգիտի, թե ինչ է տեղի ունենում գանազան իշխանավորների և բողոքավորների առանձնասենյակներում»¹⁸, «...**Այժմ** կա երկու ճանապարհ՝ իրավական ու քաղաքական, ու դրանք քայլերի ճիշտ հերթականության դեպքում կարող են համալրել իրար»¹⁹ և այլն:

Հեղինակի ներքին ժամանակի ներկա, անցյալ և ապագա հատվածները, այսպիսով, ինչպես առանձնաբար, այնպես էլ միմյանց փոխլրացնելով, իմաստավորում են մեդիատեքստերի ներքին տարածքում հեղինակի մտքի որոնումներն ու հոգեբանական մղումները: Դրանով իսկ նրանք զգալիորեն մեծացնում են տեքստի հաղորդակցական հնարավորությունները:

Եզրակացություններ

«Ներքին ժամանակ» և «մեդիա» հասկացությունները մնայուն իրողություններ են, քանի որ մշտապես հանդես են գալիս իբրև ժամանակի և հաղորդակցության կարևոր բաղադրիչներ:

Այս համատեքստում հետաքրքիր էր դիտարկել հեղինակի ներքին ժամանակի կերպափոխումները հայկական մեդիատեքստերում կոնկրետ ժամանակահատվածի (2018 թ. ապրիլ-մայիս) օրինակով: Անցյալի, ապագայի ու ներկայի հանդեպ հայ հոդվածագիրներն ընդհանուր առմամբ հետևյալ մոտեցումներն ունեն:

Հեղինակի ներքին ժամանակը, ի դեմս **անցյալի**, ներառում է և՛ իրադարձութենական, և՛ արժեհամակարգային չափումներ՝ քաղաքական գնահատականներում բացասական երանգներով: **Ապագայի** տեսլականը հստակ չէ. կան թերահավատության և լավատեսական շեշտադրումներ, որոնք հիմնականում միահյուսված են հեղինակի հոգե-

¹⁷ **Ա. Աթանեսյան**, Բարդութափոխության անհրաժեշտության մասին, <http://theanalyticon.com/?p=10643>

¹⁸ **Ա. Գալստյան**, Ամեն ինչ դեռ նոր է սկսվում. թավշյա հեղափոխության սցենարները Հայաստանում, <http://www.ankakh.com/article/95583>

¹⁹ **Ա. Մղդեսյան**, Թավշյա հեղափոխություն. ինչպես է տեղի ունենալու իշխանության փոխանցման գործընթացը, <http://www.armtimes.com/hy/article/136152>

բանական ապրումների հետ: Այս երկու ժամանակային հատվածներն ի վերջո ածանցվում են **ներկայի** կարևորագույն իրողությունից, որը ինքնատիպ մատուցումներով (ներքին երկխոսություն, մնայուն ներկա, իմաստային բառ-բաղադրիչներ և այլն) ամբողջացնում է հեղինակի ներքին ժամանակի առանձնահատուկ նշանակությունը հայկական մեդիատեքստերում:

Բանալի բառեր – *հեղինակի ներքին ժամանակ, թավշյա հեղափոխություն, հայկական մեդիատեքստեր, անցյալ, ներկա, ապագա*

ДАВИД ПЕТРОСЯН – Внутреннее время автора в армянских медиатекстах (апрель-май 2018 года). – В статье исследованы некоторые проявления внутреннего времени автора, нашедшие место в откликах армянских медиа на происшедшую в апреле-мае 2018 г. «бархатную революцию».

Анализ временных частей внутреннего времени выявил некоторые тенденции. Прошлое в политических оценках окрашено в основном в отрицательные тона. Образ будущего не чёток; важную роль играют психологические переживания. Их объединяет настоящее, которое авторы изображают с помощью своеобразных уловок. Именно их целостность и позволяет осмыслить внутреннее время автора.

Ключевые слова: *внутреннее время автора, "бархатная революция", армянские медиатексты, прошлое, настоящее, будущее*

DAVID PETROSYAN – The Inner Time of the Author in Armenian Media Texts (April-May 2018). – The article examines a number of manifestations of subjective time by analyzing the reactions of the Armenian online press to the Velvet Revolution in Armenia in April-May 2018.

By analyzing the structural components of subjective time, some trends have been identified. The **past** in political assessments is presented mainly in negative colors. The image of the **future** is not clear: psychological experiences play an important role. They are united by the **present**, which the authors portray using peculiar devices. It is in their integrity that the subjective time in the Armenian media texts is perceived.

Key words: *the inner time of the author (subjective time), Velvet Revolution, Armenian media texts, the past, the present, the future*

Հոդվածը ստացվել է՝ 22.11.2018, գրախոսվել է՝ 10.01.2019, ընդունվել է տպագրության՝ 07.03.2019